

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **T. A.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupené Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2015, č. j. OAM-160/ZA-ZA05-K01-2015, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2017, č. j. 4 Az 13/2015 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Gabriele Kopuleté **se přizná v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2015. Tímto rozhodnutím bylo podle § 25 písmeno i) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písmeno e) tohoto zákona. Ta byla spatřována v tom, že žalobkyně neuvedla nové skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

[2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně je ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním náleží k církvi X. Politicky se v roce 2003 angažovala ve straně X v roce 2005 v X. Je rozvedená, její otec zemřel, matka a zletilý

syn žijí na Ukrajině v oblasti X, na Ukrajině též vlastní byt. Má vysokoškolské vzdělání a odborné předpoklady k výkonu povolání v oborech historie, právo, psychologie a management, v minulosti pracovala jako učitelka, psycholožka, zdravotní sestra a v České republice jako pečovatelka. Nebylo proti ní nikdy vedeno trestní stíhání. Vlast opustila dne 14. 10. 2005, protože potřebovala vydělat na léky pro nemocného otce. Mezinárodní ochranu žádá, neboť je kvalifikovaná vojenská zdravotní sestra a dostala povolání od vojenské správy. Její náboženské a osobní přesvědčení jí zakazuje účast ve válečných operacích, pokud však odmítne, hrozí jí ve vlasti právní postih.

[3] O azyl v minulosti žádala v České republice již dvakrát, v roce 2006 uváděla jako důvod pronásledování soukromými osobami a v roce 2011 svoji účast v politickém životě Ukrajiny. Obě žádosti byly zamítnuty. Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podala dne 24. 2. 2015.

[4] Podle názoru soudu je možné žalobkyni přisvědčit v tom, že uvedla nové skutečnosti, jimiž jsou válečný konflikt na Ukrajině a její povolání do armády, nejedná se však o důvody azylově relevantní, neboť žalobkyni za odmítání vojenské služby žádný postih nehrozí. Podle Zákona Ukrajiny o náhradní (nevojenské službě) č. 1975-XII ze dne 12. 12. 1992 a Nařízení Ukrajiny ze dne 10. 11. 199, č. 2066 členství v církvi Svědkové Jehovovi zakládá nárok na odmítnutí vojenské služby. Při případném meritorním posouzení žádosti by tak uváděný důvod neměl sebemenší šanci na úspěch. Soud tedy souhlasil se žalovaným, že žalobkyně neuvedla žádné nové azylově relevantní důvody, jež by odůvodňovaly meritorní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) formálně ze všech důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Konkrétně namítala, že uvedla nové skutečnosti, které neexistovaly v době dřívějších žádostí o mezinárodní ochranu, případně které nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání v předchozích řízeních, a proto mělo být o její poslední žádosti rozhodnuto meritorně, nikoliv procesně. V souvislosti s tím pak uvedla, že správní orgán ani soud nezjišťovaly, zda možnost náhradní služby zakotvená v ukrajinských zákonech není jen teoretická a zda se lze tohoto práva také domoci v praxi. K tomu měl se stěžovatelkou proběhnout pohovor a měly být provedeny příslušné důkazy. Stěžovatelka proto navrhla, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, eventuálně aby bylo zrušeno i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Důvody přijatelnosti kasační stížnosti neuvedla.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení kasační stížnosti z hlediska její důvodnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud

pokračování

těž nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti neuvedla žádné skutečnosti, v nichž by sama spatřovala důvod její přijatelnosti, takové skutečnosti pak nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Určité pochybnosti o tom, zda v projednávané věci mělo být vydáno rozhodnutí meritorní, jak tvrdí stěžovatelka, místo rozhodnutí procesního, jak učinil žalovaný, samy o sobě k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti nevedou a nikterak, natož podstatným způsobem, nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104 a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[11] Ustanovená zástupkyně stěžovatelky advokátka Mgr. Gabriela Kopuleťá učinila ve věci jeden úkon právní služby, za který jí náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100 Kč, k němuž náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300 Kč, celkově tedy bylo přiznáno k úhradě 3.400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatelky nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. srpna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu